

Sygn. akt I C 167/16 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Świnoujściu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Trytek – Błaszak

Protokolant: Marta Korzeniewska

po rozpoznaniu w dniu 13 kwietnia 2016 roku w Świnoujściu

na rozprawie

sprawy z powództwa **F. (...)** z siedzibą we W.

przeciwko **G. K.**

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanej G. K. na rzecz powoda F. (...) z siedzibą we W. kwotę 268,70 zł (dwustu sześćdziesięciu ośmiu złotych siedemdziesięciu groszy) z odsetkami:

- a) ustawowymi od dnia 30 października 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,
- b) ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia 13 kwietnia 2016 roku.

II. Zasądzone w punkcie I. świadczenie główne w kwocie 268,70 zł (dwustu sześćdziesięciu ośmiu złotych siedemdziesięciu groszy) rozkłada na 10 rat płatnych miesięcznie do ostatniego dnia każdego miesiąca, poczynając od następnego miesiąca po uprawomocnieniu się niniejszego wyroku, w następującej wysokości:

- a) raty od pierwszej do dziewiątej w kwocie po 26,80 zł (dwadzieścia sześć złotych osiemdziesiąt groszy) każda,
- b) rata dziesiąta w kwocie 27,50 zł (dwadzieścia siedem złotych pięćdziesiąt groszy),

wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w razie opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat,

III. Odstępuje od obciążania pozwanej kosztami procesu na rzecz powoda.

Sygn. akt I C 167/16

UZASADNIENIE

w postępowaniu uproszczonym

Powód F. (...) we W. wniósł w dniu 30 października 2015r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko G. K. powództwo o zapłatę kwoty 268,70 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 30 października 2015r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na rzecz powoda zwrotu kosztów sądowych w kwocie 30 zł, kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 60 zł, opłaty manipulacyjnej dla dostawcy usług płatności w kwocie 0,30 zł.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że pozwana zawarła z (...) S.A. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych i za te usługi zobowiązana była do zapłaty należności zgodnie z notą obciążeniową z dnia 29 grudnia 2014r. na kwotę 252,59 zł w terminie do dnia 12 stycznia 2015r. Odsetek ustawowych od tej kwoty powód dochodzi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. W dniu 11 czerwca 2015r. (...) S.A. zawarła z powodem umowę ramową cyklicznego przelewu wierzytelności, w której ustalono zasady w oparciu o które nastąpił przelew wierzytelności objętej pozwem. Następnie w dniu 29 lipca 2015r. (...) S.A. zawarła z powodem umowę cesji wierzytelności – porozumienie nr (...), cena zakupu została zapłacona w dniu 31 lipca 2015r., a do porozumienia załączony został wykaz wierzytelności. W związku z brakiem zapłaty, powód jako nabywca wierzytelności wezwał pozwaną do zapłaty należnej kwoty przesyłając nadto pozwanej zawiadomienie o przelewie wierzytelności potwierdzające wysokość zadłużenia pozwanej. Powód wyjaśnił, że dochodzona pozwem kwota 16,11 zł stanowi sumę skapitalizowanych odsetek ustawowych wyliczonych od kwoty należności głównej za okres od dnia następnego po dniu wymagalności należności głównej do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu, tj. 29 października 2015r. Od tych zaległych odsetek powód żąda także odsetek zwłoki na podstawie art. 482 § 1 kc od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Dochodzona pozwem druga kwota 252,59 zł stanowi należność wynikającą z cesji wierzytelności i od tej kwoty powód również dochodzi odsetek na podstawie art. 481 kc za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Podał, że datą wymagalności roszczenia w kwocie 16,11 zł jest data wniesienia pozwu, natomiast datą wymagalności kolejnych roszczeń jest termin płatności dokumentów. Pozwana nie uregulowała należności.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 06 listopada 2015r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie uwzględnił w całości żądanie pozwu i orzekł o kosztach procesu.

Pozwana G. K. wniosła w terminie sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym podniosła, że spłaciła już w (...) swoją umowę na telefon oraz, że zostało tylko 6 miesięcy do końca spłacania, a (...) już podał pozwaną do Sądu i chce bezprawnie wyłudzić 252,59 zł, i dodatkowo Sąd zasądził koszty sądowe. Wskazała, że jest chorą rencistką, ma najniższą rentę w wysokości 422 zł miesięcznie i na utrzymaniu niepełnosprawne dziecko. Wniosła o anulowanie nakazu zapłaty, bowiem nie jest w stanie tego zapłacić, gdyż potrzebuje dużo pieniędzy na lekarstwa dla siebie i syna, i jeżeli zapłaci powodowi, to nie wykupi leków. Podała, że mąż pozwanej zarabia bardzo mało 1400-1800 zł, z czego robi opłaty miesięczne w kwocie 800 zł.

Postanowieniem z dnia 30 grudnia 2015r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Świnoujściu wobec skutecznie wniesionego przez pozwaną sprzeciwu od nakazu zapłaty.

W piśmie procesowym z dnia 25 marca 2016r. powód podniósł, że pozwana nie poparła swoich twierdzeń o spłacie zadłużenia żadnymi dowodami.

Na rozprawie w dniu 13 kwietnia 2016r. pozwana oświadczyła, że spłaciła już kartę na telefon, ale wie, że dwa lub trzy razy spłaty były po terminie. Jeżeliby w związku z tym miała spłacać odsetki, to jedyna możliwość spłaty jest w 10 ratach samych skapitalizowanych odsetek bez dalszych odsetek, gdyż sytuacja finansowa pozwanej nie pozwala nawet na zakup butów. Otrzymuje od 1997r. rentę w kwocie 422 zł na rękę, gdyż komornik dokonuje potrącenia 169,18 zł. Do spłaty na rzecz komornika pozostała jeszcze kwota około 4.000 zł. Mieszka razem z mężem i synem, a mąż nie ma stałej pracy i różnie zarabia, czasami nic nie zarabia. Otrzymuje zasiłek celowy z opieki społecznej na żywność i opłaty. Syn pozwanej ma (...)lata, nie pracuje, nie otrzymuje renty, nie ma orzeczenia o niepełnosprawności, ma (...), nie leczy się, bo nie jest ubezpieczony.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 listopada 2013r. G. K. zawarła z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych w pakiecie taryfowym na kartę i nowym zetafonem, na okres 24 miesięcy. Pozwana otrzymała nowy aparat telefoniczny za 1 zł i zobowiązała się dokonywać miesięcznego doładowania w kwocie 25 zł

(dowód: umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych z 20.11.2013r. - k. 69-76)

W dniu 25 kwietnia 2014r. pozwana zawarła z (...) Spółką Akcyjną w W. porozumienie do dnia 22 kwietnia 2016r. w sprawie anulowania noty obciążeniowej i dalszego korzystania z jednej z ofert (...)zgodnie z umową, na mocy której pozwana zobowiązała się dokonywać doładowania w związku z nabyciem w cenie promocyjnej aparatu telefonicznego.

(dowód: porozumienie z 25.04.2014r. - k. 61- 68,

regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych z 19.09.2005r. - k. 77-80)

Pozwana nie dotrzymała warunków umowy, w związku z czym umowa uległa rozwiązaniu, a pozwana została obciążona w dniu 29 grudnia 2014r. karą (równowartością ulgi przyznanej w związku z zawarciem umowy pomniejszoną o czas wywiązywania się z warunków umowy) w wysokości 252,59 zł płatną do dnia 12 stycznia 2015r. Spółka (...) poinformowała pozwaną, że aby reaktywować umowę i anulować notę powinna udać się do salonu (...) w ciągu 6 miesięcy od dnia wystawienia noty.

(dowód: nota obciążeniowa z 29.12.2014r. – k. 81)

(...) S.A. w W. zawarła w dniu 11 czerwca 2015r. z F. (...) we W. umowę ramową cyklicznego przelewu wierzytelności, której przedmiotem było ustalenie zasad, w oparciu o które nastąpić miało przeniesienie wierzytelności pieniężnych przysługujących Spółce względem osób, z którymi umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zostały rozwiązane lub wygasły, wynikające z niezapłaconych należności głównych (faktur i not obciążeniowych), na podstawie art. 509 kc przez Spółkę (...) na rzecz powoda.

W dniu 29 lipca 2015r. pomiędzy Spółką (...) a powodem zawarte zostało porozumienie nr (...) do umowy ramowej, na podstawie którego doszło do przelewu wierzytelności przez Spółkę na rzecz powoda określonych w wykazie wierzytelności, w tym wierzytelności wobec G. K. wynikającej z noty obciążeniowej z dnia 29 grudnia 2014r. na kwotę 252,59 zł oraz odsetek w kwocie 10,63 zł.

Cena zakupu wierzytelności została zapłacona w dniu 31.07.2015r.

(dowód: pełnomocnictwa – k. 41-45,

umowa ramowa cyklicznego przelewu wierzytelności z 11.06.2015r. - k. 48-55,

potwierdzenie przelewu z 31.07.2015r. – k. 56,

porozumienie nr (...)z 29.07.2015r. – k. 57,

wykaz papierowy do protokołu przekazania wykazu wierzytelności z 05.08.2015r. -

k. 58-59,

protokół przekazania wykazu wierzytelności z 05.08.2015r. – k. 60,

odpisy z KRSu – k. 82-107)

Pismem z dnia 17 sierpnia 2015r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 263,22 zł tytułem należności głównej i kwoty 1,33 zł tytułem odsetek na dzień 17 sierpnia 2015r., łącznie kwoty 264,55 zł, do dnia 22 sierpnia 2015r. Wraz z wezwaniem przesłał pozwanej zawiadomienie o cesji wierzytelności sporządzone przez Spółkę (...).

(dowód: wezwanie do zapłaty - k. 36-37, 39-40,

zawiadomienie o cesji wierzytelności z 17.08.2015r. - k. 38)

G. K. utrzymuje się z renty, którą otrzymuje od 1997r., w chwili obecnej w wysokości 422 zł na rękę. Z renty dokonywane są przez komornika potrącenia w wysokości po 169,18 zł miesięcznie na poczet długu pozwanej, który

pozostał do spłacenia jeszcze w wysokości około 4.000 zł. Mieszka razem z mężem i (...) synem. Mąż podejmuje się prac dorywczych. Syn nie pracuje, nie uczy się, nie ma renty, nie leczy się. Rodzina pozwanej otrzymuje z opieki społecznej zasiłek celowy na żywność i opłaty.

(bezsporne)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione.

Pozwana ostatecznie, po zapoznaniu się z dokumentami nadesłanymi przez powoda, zgodziła się z żądaniem pozwu i jego wysokością. Oznacza to, że powinna zapłacić na rzecz powoda kwotę dochodzoną pozwem wynoszącą 268,70 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu, czyli od dnia 30 października 2015r., do dnia zapłaty. Pozwana wniosła przy tym o rozłożenie należności na 10 rat wskazując, że wysokość otrzymywanej renty, brak regularnych zarobków męża i brak podjęcia pracy przez syna, nie pozwalają na zaspokojenie podstawowych potrzeb rodziny, w szczególności zakup leków czy odzieży i butów. Z twierdzeń pozwanej wynikało, że choć jej syn jest dorosły, to ze względu na schorzenia psychiczne nie podejmie pracy i jednocześnie nie chce podjąć leczenia.

Powód swoje roszczenie wywodzi z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej dnia 20 listopada 2013r. pomiędzy G. K. a (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W., poprzednikiem prawnym (...) S.A. w W.. Pozwana nie wywiązała się z tej umowy, czego skutkiem było obciążenie pozwanej karą w kwocie 252,59 zł.

Stosownie do treści art. 57 ust. 6 ustawy z dnia 16 lipca 2004r. Prawo telekomunikacyjne (tekst jednolity - Dz.U. z 2014r., poz. 243) w przypadku zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w tym o zapewnienie przyłączenia do publicznej sieci telekomunikacyjnej, związanego z ulgą przyznaną abonentowi, wysokość roszczenia z tytułu jednostronnego rozwiązania umowy przez abonenta lub przez dostawcę usług z winy abonenta przed upływem terminu, na jaki umowa została zawarta, nie może przekroczyć wartości ulgi przyznanej abonentowi pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. Roszczenie nie przysługuje w przypadku rozwiązania przez konsumenta umowy przed rozpoczęciem świadczenia usług, chyba że przedmiotem ulgi jest telekomunikacyjne urządzenie końcowe. Powołany przepis stanowi podstawę prawną do obciążenia pozwanej karą. Kwestia ta została uszczegółowiona w pkt VII. ppkt 8. umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Należy zauważyć, że w świetle ustawy z dnia 16 lipca 2004r. Prawo telekomunikacyjne, zastrzeżenie umowne, przewidujące obowiązek zapłaty określonej kwoty przez stronę wypowiedającą umowę zawartą na czas oznaczony nie jest karą umowną w rozumieniu art. 483 § 1 kc, gdyż nie jest związane z niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem zobowiązania przez stronę wypowiedającą umowę, ale z wykonaniem uprawnienia prawnokształtującego. Zastrzeżenie opłaty związanej z wypowiedzeniem umowy na czas oznaczony jest dopuszczalne zgodnie z zasadą swobodnego kształtowania stosunku prawnego wyrażoną w art. 385¹ kc (Komentarz do art. 57 ustawy - Prawo telekomunikacyjne; autor Maciej Rogalski).

Spółka (...) dokonała przelewu takiej wymagalnej wierzytelności na rzecz powoda. Zgodnie z art. 509 § 1 kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Przeniesienie wierzytelności na rzecz powoda nie wymagało zgody pozwanej, skoro nie sprzeciwiało się to zastrzeżeniu umownemu, ustawie ani właściwości zobowiązania. Z powyższego wynika w sposób jednoznaczny prawo Spółki (...) do przeniesienia wierzytelności z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych na rzecz powoda, jak i legitymacja procesowa powoda do dochodzenia wymagalnej wierzytelności na drodze sądowej od pozwanej.

W myśl art. 509 § 2 kpc w przypadku zawarcia umowy przelewu wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę (cesjonariusza) ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi (cedentowi), który zostaje wyłączony ze stosunku

zobowiązaniowego, jaki łączył go z dłużnikiem. Wierzytelność, jak i prawo do jej dochodzenia przechodzi na nabywcę w takim kształcie, w jakim przysługiwała cedentowi w chwili zawarcia umowy przelewu.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie niekwestionowanych przez strony dokumentów prywatnych oraz na podstawie przyznanych twierdzeń, których druga strona nie kwestionowała.

Sąd uznał, że pozwana zobowiązana jest do zapłaty powodowi kwoty kary wraz ze skapitalizowanymi odsetkami w łącznej kwocie 268,70 zł (252,59 zł kara + 16,11 zł odsetki ustawowe za okres od 12 stycznia 2015r. do 29 października 2015r.). Zgodnie bowiem z treścią art. 481 § 1 kc jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie natomiast z art. 482 § 1 kc, od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy. Z tej przyczyny powód może domagać się zasądzenia odsetek od całej kwoty 268,70 zł od dnia wniesienia pozwu, to jest od dnia 30 października 2015r., lecz tylko do dnia wydania wyroku, czyli do dnia 13 kwietnia 2016r., bowiem z dniem wydania wyroku Sąd orzekł o rozłożeniu należności głównej na raty.

Stosownie do treści art. 320 kpc, w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Szczególnie uzasadniony wypadek zachodzi, jeżeli ze względu na stan majątkowy, rodzinny, zdrowotny spełnienie świadczenia przez pozwanego niezwłoczne lub jednorazowe spełnienie zasądanego świadczenia przez pozwanego byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody (M. Jędrzejewska (w opracowaniu K. Weitza) (w:) Kodeks postępowania cywilnego..., t. 2, red. T. Ereciński, s. 24 i n.; zob. też E. Gapska, Czynności..., s. 134; A. Góra-Błaszczkowska, Orzeczenia..., s. 40; M. Uliasz, Kodeks postępowania cywilnego..., s. 422). Taka sytuacja zachodzi w niniejszej sprawie. Pozwana utrzymuje się tylko z renty, z której dodatkowo dokonywane są potrącenia komornicze, co oznacza, że ma problemy z regulowaniem długów. Sytuacja taka zdaje się być zrozumiała, lecz oczywiście nie aprobowana przez Sąd, jeżeli zważy się na wysokość renty wynoszącej 422 zł. Jak słusznie zauważyła pozwana, kwota ta nie pozwalałaby na zakup leków i jednocześnie na spłatę zadłużenia z niniejszej sprawy. Gdyby nawet Sąd zasądził obowiązek zapłaty całej kwoty jednorazowo, pozwana nie ma obiektywnej możliwości realizacji tego obowiązku. Stan majątkowy pozwanej przemawia zdecydowanie za uwzględnieniem wniosku i rozłożeniem zadłużenia na raty. Pozwana znajduje się w trudnej sytuacji nie tylko finansowej, ale też życiowej, bowiem ze względu na posiadane schorzenie nie podejmuje pracy. Przekłada się to na pewną jej nieporadność życiową, która cechuje także jej syna. Sąd uznał, iż deklarowana przez pozwaną spłata należności w dziesięciu ratach wynoszących kwoty po 26,80 zł, ostatnia w kwocie 27,50 zł, miesięcznie jest adekwatna do możliwości pozwanej, jak i nie narusza uzasadnionego interesu powoda, który będzie uzyskiwał stałą miesięczną spłatę bez konieczności wszczynania kolejnego postępowania egzekucyjnego przeciwko pozwanej. Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd płatność należności głównej rozłożył na 10 rat, wysokości raty od pierwszej do dziewiątej po 26,80 zł oraz rata dziesiąta w wysokości 27,50 zł.

Z tej przyczyny w pkt II. sentencji wyroku Sąd rozłożył należność główną 268,70 zł na raty, a zasądzone w punkcie I. wyroku odsetki od tej kwoty od dnia 30 października 2015r. do dnia 13 kwietnia 2016r. nie zostały rozłożone na raty, dlatego pozwana zobowiązana jest spłacić te odsetki jednorazowo.

W judykaturze i doktrynie przedmiot rozważań stanowiło zagadnienie odsetek w przypadku rozłożenia zasądanego świadczenia na raty. W uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego - zasada prawna - z dnia 22 września 1970r., III PZP 11/70, OSNC 1971, nr 4, poz. 61 wyrażono w tej kwestii następujący pogląd: "Rozkładając z mocy art. 320 kpc zasądzone świadczenia pieniężne na raty, sąd nie może - na podstawie tego przepisu - odmówić przyznania wierzycielowi żądanych odsetek za okres do dnia wydania wyroku zasądzającego świadczenie; rozłożenie zasądanego świadczenia na raty ma jednak ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratalnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat". Zapatrywanie to powtórzono w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2006r., III CZP 126/06, OSNC 2007, nr 10, poz. 147. Przytoczone stanowisko spotkało się w zasadzie z aprobatą w doktrynie (W. Siedlecki, Przegląd orzecznictwa SN, PiP 1972, z. 2, s. 108; J. Sobkowski, E.

Wengerek, Przegląd orzecznictwa SN, NP 1972, nr 6, s. 963). Podkreślić trzeba, że niemożność naliczania odsetek za czas od wydania wyroku w przypadku rozłożenia świadczenia na raty ustaje z chwilą nadejścia terminu płatności poszczególnych rat. Jeśli zatem pozwany opóźnia się z zapłatą poszczególnych rat, powodowi należą się odsetki za opóźnienia (H. Pietrkowski, Metodyka pracy sędziego w sprawach cywilnych, Warszawa 2009, s. 336).

Z tych względów Sąd zasądził w punkcie I. sentencji wyroku odsetki do dnia wydania wyroku, a w punkcie II. sentencji wyroku zastrzegł możliwość naliczania odsetek od poszczególnych rat z chwilą nadejścia terminu płatności tych rat, uwzględniając zmianę od dnia 01 stycznia 2016r. dokonaną przepisem art. 481 § 2 kc w zakresie odsetek ustawowych za opóźnienie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w pkt I. i II. sentencji wyroku.

Pozwana przegrała proces i zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik wyrażoną w treści art. 98 § 1 i 3 kpc w związku z art. 99 kpc powinna zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty procesu, na które składa się opłata od pozwu 30 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł, wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w kwocie 60 zł zgodnie z § 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2013r. poz. 490) i opłata manipulacyjna dla dostawcy usług płatności w wysokości 0,30 zł. Sąd jednak, na podstawie art. 102 kpc, odstąpił od obciążenia pozwanej tymi kosztami procesu. Stosownie do przywołanego przepisu, w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przepis ten realizuje zasadę słuszności i stanowi wyjątek od ogólnej reguły obciążania stron kosztami. Szczególne znaczenie dla możliwości jego zastosowania ma ocena zachowania się stron z punktu widzenia zasad współżycia społecznego. Podstawą do takiej oceny może być zachowanie się strony w procesie, jak i jej sytuacja pozaprocesowa (stan majątkowy, szczególnie sytuacja zdrowotna i życiowa). Sytuacja pozaprocesowa pozwanej nie pozwala na uiszczenie przez nią, nawet w minimalnej części, kosztów procesu z przyczyn majątkowych, o czym Sąd już rozważał przy zagadnieniu rozłożenia należności na raty.

Zauważyć jednocześnie należy, że powód zmuszony był ponieść koszty procesu i wystąpić na drogę sądową, skoro pozwana nie zaspokoila jego żądania. Nie mogą jednak w takiej sytuacji umknąć uwadze okoliczności stanowiące przyczynę braku takiej spłaty.

Sposób skorzystania z przepisu art. 102 kpc jest suwerennym uprawnieniem jurysdykcyjnym Sądu orzekającego i do jego oceny należy przesądzenie, czy wystąpił szczególnie uzasadniony wypadek, który uzasadnia odstąpienie, od zasady obciążenia kosztami procesu strony przegrywającej spór (por. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 maja 2006r., sygn. akt III CK 221/05). Zakwalifikowanie przypadku jako "szczególnie uzasadnionego" zależy od swobodnej oceny sądu. Sąd uznał, iż w niniejszej sprawie istnieją podstawy do zastosowania zasady słuszności i odstąpił od obciążenia pozwanej konsekwencjami przegrania przez nią procesu, o czym orzekł w punkcie III. sentencji wyroku.

(...)

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)

(...)